

This is the story of a bad boy. Well, not such a very bad, but a pretty bad boy; and I ought to know, for I am, or rather I was, that boy myself.

Lest the title should mislead the reader, I hasten to assure him here that I have no dark confessions to make. I call my story the story of a bad boy, partly to distinguish myself from those faultless young gentlemen who generally figure in narratives of this kind, and partly because I really was not a cherub. I may truthfully say I was an amiable, impulsive lad, blessed with fine digestive powers, and no hypocrite. I didn't want to be an angel and with the angels stand; I didn't think the missionary tracts presented to me by the Rev. Wibird Hawkins were half so nice as Robinson Crusoe; and I didn't send my little pocket-money to the natives of the Feejee Islands, but spent it royally in peppermint-drops and taffy candy. In short, I was a real human boy, such as you may meet anywhere in New England, and no more like the impossible boy in a storybook than a sound orange is like one that has been sucked dry. But let us begin at the beginning.

Whenever a new scholar came to our school, I used to confront him at recess with the following words: "My name's Tom Bailey; what's your name?" If the name struck me favorably, I shook hands with the new pupil cordially; but if it didn't, I would turn on my heel, for I was particular on this point. Such names as Higgins, Wiggins, and Spriggins were deadly affronts to my ear; while Langdon, Wallace, Blake, and the like, were passwords to my confidence and esteem.

Ah me! some of those dear fellows are rather elderly boys by this time—lawyers, merchants, sea-captains, soldiers, authors, what not? Phil Adams (a special good name that Adams) is consul at Shanghai, where I picture him to myself with his head closely shaved—he never had too much hair—and a long pigtail banging down behind. He is married, I hear; and I hope he and she that was Miss Wang Wang are very happy together,

Це історія поганого хлопця. Ну, не такого вже й поганого, але досить неслухняного хлопця. Кому ж, як не мені це знати, адже це я – той хлопець чи радше був ним.

Нехай заголовок не вводять читача в оману: я запевняю, що не маю жодних темних зізнань. Я називаю свою оповідь історією поганого хлопця частково для того, щоб виокремити себе з-поміж тих бездоганих юних джентльменів, які зазвичай фігурують у подібних оповіданнях, а частково тому, що я й справді не був янголом. Я сміливо можу стверджувати, що був приємним, імпульсивним хлопцем, наділеним чудовим травленням, і не лицеміром. Я не хотів бути янголом і перебувати серед янголів. Я не думав, що місіонерські брошури, які нам роздавав преподобний Вібірד Гокінс, були хоч наполовину такими ж гарними, як «Робінзон Крузо». Я не жертвував свої дрібні кишенькові гроші на тубільців островів Фіджі, натомість щедро витрачав їх на льодяники і тягучки. Словом, я був звичайнісіньким хлопцем, якого можна зустріти будь-де в Новій Англії, подібним на ідеального юнака із книжки не більше, ніж вичавлений апельсин схожий на свіжий. Але почнімо з самого початку.

Щоразу коли до нашої школи приходив новий учень, я зустрічав його на перерві з такими словами: «Мене звати Том Бейлі, а тебе як?» Якщо його ім'я мені подобалося, я сердечно тиснув новачкові руку і був чемним. Якщо ж ні, я розвертався та й ішов, бо був у цьому питанні дуже перебірливий. Такі імена як Гіггінс, Віггінс чи Спрігінс, звучали для мене як смертельна образа; тим часом Ленгдон, Воллес, Блейк та подібні забезпечували їх власникам мою довіру та повагу.

Ох, скільки з тих любих друзів зараз уже досить похилого віку: юристи, купці, капітани кораблів, солдати, письменники – кого тільки серед них немає! Філ Адамс (особливо хороше ім'я, як на мене) нині консул у Шанхаї. Я собі уявляю його з поголеною головою — у нього ніколи не було багато волосся — і таким довгим хвостиком, що звисає ззаду. Кажуть, він одружений, і я сподіваюся, що він і міс Ван Ван дуже щасливі разом.